

ОЛЕГ БУЦЕНЬ



ТАК
ЧИ
НЕ ТАК?



МАЛЕНЬКІ ПОМІЧНИЦІ

Оля і Ліда гуляли у дворі. Побачила Оля, як Петрик допомагає своїй мамі розвішувати білизну на мотузці, і сказала подругі:

- І я сьогодні мамі допомагала.
- І я теж, — відповіла Ліда. — Що ж ти робила?
- Тарілки витирала, і ложки, і виделки.
- А я черевики почистила.
- Мамині? — спітала Оля.
- Ні, свої.
- Хіба це допомога мамі? — засміялась Оля. — Ти ж їх собі почистила.
- Ну то й що. Зате в мами сьогодні буде менше роботи, — сказала Ліда.

Так чи не так?



ГОРОБЧИК

Маринка вбігла в кімнату весела, задихана і прямо з порога закричала:

— Дивіться! Горобчик!

Люда, що сиділа за столом і малювала, відштовхнула стілець і мерщій підбігla до сестри.

— Де?

— Ось,— показала Маринка сіреньку пташку, розтulяючи долоні.

— Напевне, з дерева впала і забилась,— сказала мама.

— А вона видужає?

— Не знаю, треба допомогти їй.

— Видужає! Видужає! — закричали дівчатка. — Ми будемо добре доглядати її.

Того ж дня мама дісталася в сусідів стару клітку і посадила в неї горобчика. Маринка і Люда поставили йому блюдечко з водою, накришили хліба, насипали круп.

Перший день горобчик сидів у куточку зажурений. Він підібгав під себе лапки і нічого не їв. Але наступного дня вже почав потроху їсти. А ще через кілька днів весело стрибав по жердинках.

Надворі була весна. Дерева стояли зелені, тепло світило сонце.

Якось підійшла Люда до клітки, що висіла на вікні, дивиться: знову зажурився горобчик, забився в ку-





ток. Пролетить повз клітку пташка — він весь стрепеться, зиркне очком і знову замре. Напевне, схотілось і йому політати в синьому небі.

Жаль стало Люді горобчика. Відчинила вона дверцята клітки і... випустила його на волю.

Саме тут прибігла до кімнати Маринка. Побачила порожню клітку, питає:

— А де горобчик?

— Випустила, — відповіла Люда.

— Ex ти, — накинулась на неї Маринка, — а ще хвалилась, що пташок любиш. Не хочеш ти їх доглядати, — от і випустила!

— А от і ні! — засперечалась з нею Люда. — Я більше за тебе їх люблю.

Так чи не так?





АЙСТРИ

Побачив Сергійко у дворі сестру Юлю і одразу до неї:

— Дивись, які насінинки, — і розтулив кулак. — З них айстри будуть. Дядько Семен мені дав.

— Дай мені, — попросила Юля.

— Не дам, я сам посаджу!

Дуже схотілось Юлі виростити свої квіти. Вона вже давно про це думала.

— Хочеш, — запропонувала вона братові, — бери за них мої кольорові олівці.

Повагався трохи Сергійко і згодився: виміняв олівці на чотири насінинки, а решту—собі залишив.

Посадила Юля насінинки в горщик. Щодня поливала. А як з'явилися стебельця—горщик на балкон поставила, щоб і сонце пестило квіти, і дощик напував. Чудові в неї виростили айстри! А Сергійкові насінинки так і лишились лежати в коробочці.

Прийшли якось до мами гості, побачили квіти, кажуть:

— Гарні які! Де ви їх дістали?

Почервоніла Юля від похвали і зніяковіло посміхається. А тут Сергійко де не візьмись:

— Це мої айстри.

— Як це твої?—здивувалась Юля.

— А я ж тобі насінинки дав! Пам'ятаєш?

— Так то ж насінинки, а не квіти.

— Ну то й що. Значить, і квіти мої.

Так чи не так?





НОВИЙ М'ЯЧ

Вийшла Клава у двір з новеньким м'ячем. Одразу до неї дівчатка підбігли.

— Давай пограємось, — кажуть.

А Клава притисла до себе м'яч, насупилася, відповідає:

— Я з ним ще сама не гралась. Я тільки спробую.

І почала долонею бити м'яч об землю. Легко підстрибує м'яч. То червоний бік покаже, то синій, а то закрутиться так, що аж в очах мигтить. А дівчаткам ще дужче хочеться в м'яча погратись.

— Ну давай же, — нетерпляче просять вони.

— Я ще лівою рукою трошки пограюсь, — відповідає Ім Клава.

А сама і лівою, і правою грається — нікому м'яча не дає.

Постояли, постояли дівчатка, та й почали помалу розходитись.

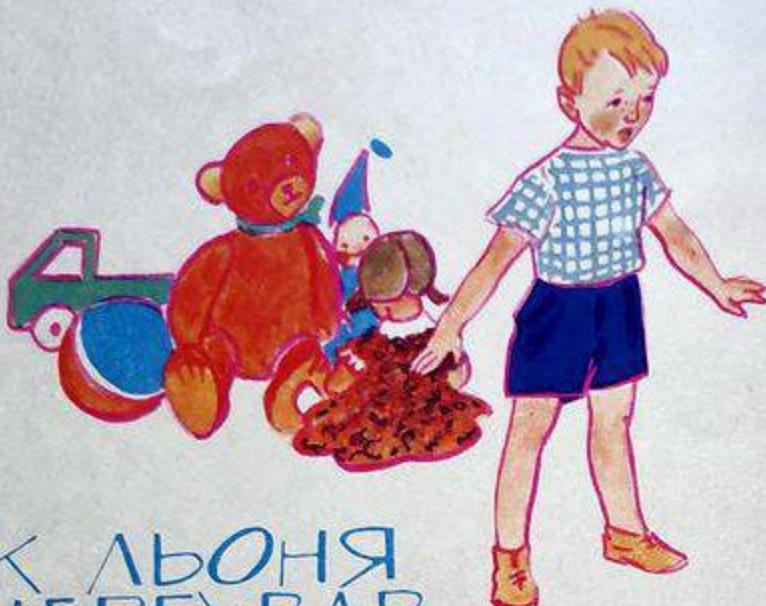
Раптом м'яч вислизнув з Клавиних рук і пострибув під паркан у кущі. Кинулась Клава за ним — не догнала. Нахилилась до куща, а там кропива, кусюча така! Всю руку Клаві нажалила. Не може Клава м'яча дістати.



— Дівчатка! — загукала вона. — Та куди ж ви? Давайте в м'яча грatisь.

А дівчатка й кажуть:
— Сама тепер грайся!
Так чи не так?





ЯК ЛЬОНЯ ЧЕРГУВАВ

Прийшов Льоня в дитячий садок, а йому вихо-
вателька Марія Петрівна каже:

— Сьогодні Клави не буде, ти за неї почергуй.
Зрадів Льоня. Він ще ні разу не чергував. Він
тільки недавно почав ходити в дитячий садок.

Надів фартушок, походжає собі по кімнаті, задо-
волений такий. Скрізь чисто, прибрано, все на місці
стоїть.

Бачить Льоня: зайшла до кімнати маленька біля-
венька Зіночка. Стала коло акваріума, роздивляється,
як золоті хвостаті риби у воді граються.

— Відійди від акваріума, — каже їй Льоня. — Бо
зачепиш ще — впаде, розіб'ється.



Знизала Зіна плечима, відійшла, нічого не сказа-
ла. Адже Льоня сьогодні черговий.

А Юрась узяв грузовик, посадив у нього плюше-
вого ведмедика і возить його по кімнаті.

— Не вози, — каже йому Льоня, — ще паркет по-
дряпаєш.

І забрав грузовик.

Тільки-но хотіли Валя і Женя взяти кубики, а
Льоня не дає.

— Не можна, — каже. — Порозкидаєте ще.

— А от і можна, — засперечалася з ним Валя. — Ти
просто не вмієш чергувати.

— Я? — аж спалахнув Льоня. — Дивись, який у ме-
не порядок. Чому ж не вмію?

Так чи не так?



ГУЛЯ

От і зима прийшла. Випав сніг. Міцно скували землю морози.

Розчистили хлопчаки у дворі майданчик від снігу, залили водою,— замерзла вона. Добра ковзанка вийшла!

Саме Юркові ковзани батько приніс—гарні та-кі, блискучі. Пригвинтив Юрко швиденько їх до чевреків, спустився по сходах, тримаючись за поруччя, і по снігу до ковзанки.

А у дворі вже дітей—повно-повнісінько. Хто на ковзанах катається, хто просто так стоїть, хто в сніжки грається.

Радий Юрко, що в нього нові ковзани. Та тільки ступив на лід—зразу і впав: ноги роз'їхались.

Сміються з нього дівчатка:

— Дивіться, Юрко на руках катається!

Прикро стало Юркові, що не вміє він кататись. Підвівся неквапливо, обтрусив сніг і знову поїхав. І знову впав. Та так невдало, що добру гулю на лобі набив. І таку ж болючу!

А дівчатка бачать, що він от-от заплаче, і ще дужче регочутися.

Під'їхав до Юрка третьокласник Миколка.

— Ого, яку набив! — сміється. — Це перша?

Насупився Юрко, мовчить. Кому ж приємно, коли з тебе глузують? Навіть додому вирішив іти. А Миколка каже:

— То нічого, у мене теж є. Дивись.

І він зсунув шапку на потилицю. На його лобі



красувалася здоровенна гуля. Куди Юрковій гулі до неї!

— А тобі не болить? — тихо спитав Юрко.

— От іще! — весело пхикнув Миколка, поправляючи шапку.

Юрко поторкав свою гулю, і йому здалося, що вона не така вже й велика, навіть боліти стала менше.

Він нахилився, зав'язав міцніше шнурок на черевику і знову ступив на лід...

Чомусь і дівчатка принишкли, перестали сміятись з нього. І хоч у цей день Юрко ще не один раз падав, вони навіть похвалили його.

Так чи не так?



НА ВУЛИЦІ

Іде дівчинка в школу. Бантики чистенькі, плаття-чко випрасуване, черевики блищать. Поряд з нею—мама, несе її портфель. А позаду двоє хлопців ідуть, розмовляють.

Один каже:

— Дивись, яка охайна дівчинка. Аж глянути лю-бо. Чистьоха.

А другий йому відпо-відає:

— І зовсім вона не чистьоха.

— Це чому? — здиву-вався перший. — Вона ж он яка чистенька.

— А тому, що все за неї мама робить. Навіть портфель її до школи но-сить, я щодня бачу. Лініви охайними не бувають.

Так чи не так?





В НОВІЙ ШКОЛІ

Переїхала Нюра на нову квартиру в інший район міста. Шкода їй було розлучатися з старою школою, особливо з подружкою Валею.

У новій школі Нюра нікого не знала. Тому на уроках ні з ким не розмовляла, все придивлялась до учнів, до вчительки, до класу.

Якось на великий перерві підійшла до неї однокласниця Гая і питає:



— Ти ще ні з ким не дружиш?

— Ні, — відповіла Нюра.

— І я ні з ким не дружу, — зітхнула Гая. — Погані у нас в класі дівчиська: Ленка — задавака, Вірка — хитруля, Надія — брехуха, Ірка — задира...

Майже всіх дівчат класу перебрала Гая — всі погані виявились. Лише про себе нічого не сказала.

— Просто не знаю, з ким ти зможеш у нас подружити.

— Не турбуйся, — відповіла тій Нюра. — З ким я дружитиму, я ще не знаю. Зате знаю, з ким мені не треба дружити.

Так чи не так?